

P

Pavliček.

Bila sta nekdaj grof in grofinja, ki sta imela sina Pavlička. Grof je bil še nekoliko let od doma navajski. Kar grofinja nekega dne dobi pismo, da pride njen mož domov. Ona se je zelo razveselila, dala je hitro kočijo vpreči in pelje se mu naproti. Predno odide, te hišni Jerici naroča: „Da ni boš vedno pri fantu, da se mu kaj ne zgodi.“ „Se vé da bom“, rekla je, „saj nimam kam iti.“ Ko se je že grofinja odpeljala, zasliši Jerica čez nekoliko časa muriko in gre gledat, kaj to pomeni. Na dvorišču pa jo orecia ciganka, ki ji pravi: „Pojdi malo plesat, pojdi, tam tako lepo godejo!“ Jerica je mislila: saj se Pavličku ne more nič hudega zgoditi, naj grem malo poplesat, takoj bom nazaj. Ona res gre, ciganka pa hitro porabi to lepo prilžnost, skoči v grad, ukrade Pavlička in ganese daleč, daleč v temen gozd, kjer jo je že mnogo roparjev čakalo.

Jerica pa v tem pride domov, in kako se prestraši, ko ne najde Pavlička več! Strašen jok začne in ga gre okolo iskati, pa ga nikjer ne najde. Zdej se ni upala domov.

V tem pa se pripeljeta grof in grofinja. Čudno se jima zdi, da ni bilo niti Pavlička niti Jerice, in začel jo je strah obhajati, da ne bi se kaj hudega pripetilo. Kako se prestrašita, ko na večer Jerica vna objokana domov pride in pravi začne, kaj in kako se je zgodilo: da je prišla ciganka, kako jo je od doma spravljala, da je ona res plesat šla, pa da je ciganka otroka ukrala.

Grof in grofinja sta zelo žalovala po svojem sinu, Jerico pa sta še tisti večer izpodila iz službe, ker jima je tolikšno žalost napravila.

Pojmo zdaj k Pavličku nazaj in pustimo očeta in mater v svojej žalosti. Roparji so peljali Pavlička v svojo podzemsko luknjo, kjer so se skrivali in stanovali. Tu sem ni nikdar prisijal solnčni žarek, le mala svetilnica je nekoliko temo razsvetljevala. In tu notri je moral Pavliček vedno biti. Nikomur se nisimilil, le neki mlad ropar, ki so ga bili tudi tako ukradli kakor Pavlička, prinašal mu je sem ter tja igrač. Tista stara ciganka pa je bila kuharica roparska in tej je moral Pavliček v kuhinji pomagati, roparji so pa hodili na rop.

Tako je še preteklo sedem let, da je Pavliček že nekoliko odrasel. Vendar ni nič vedel ne o Bogu, ne o Kristusu. Se križa ni znal narediti, tako je bil zanemarjen.

Nekega dne, ko je ravno ciganka zaspala in nobeneja roparja ni bilo doma, misli si Pavliček: Kam neki ti bradači hodijo, jaz sem pa vedno tukaj, naj še jaz grem enkrat pogledat, kaj je nad menoj! Tihó spleza po luknji, da pride na svetlo. Kako se začudi, ko solnce in modro nebo zagleda! Kako se razveseli, ko vidi na tleh pisane rožice, kako se boji, katerej glavo odtrgati in pohoditi jo! Ni se še vsemu načudil, ko pridejo v tisti kraj pastirji s svojimi čedami. Ko Pavlička zagledajo, začudijo se in vprašajo, kaj dela. On jim pove, da je bil vedno v tisti luknji pri bradačih in da je danes šel ven, da vsega tega še nikdar ni videl. Ko je zaparil, da pastirji ne gledajo pod roge in kar po svetlah hodijo, začel jim je vpiti: „Pazite, pazite, da cveticam glavice ne polomite!“ Pastirji so se jeli pomenkovati, kaj storiti? Pavlič-

Ka vjamejo se seboj in ga hitro nesejo stran, da ne bi prišli roparji. Jredci pa pridejo mi-
mo nekega puščavnika in ta jih vpraša, kaj imajo. Oni mu povedo, kako so tega fantiča v
gozdu dobili in kako jim je vpil: Varite, varite, da cvetic ne pokovite! „Ali hočete meni
pustiti tega fantiča?“ vpraša jih puščavnik. Pastirji ravno niso vedeli, kaj z njim
početi, in mu ga prepuste. Puščavnik pa ga je jel učiti in podučevati o Bogu
Kristusu, o krščanski veri itd. Imel ga je tako dve leti in ga je o vsem prav
dobro naučil.

Enkrat mu najde okolu vsatu svetinjico, na kateri sta bila naslikana oče
in mati Pavličkova. Pavliček seveda jih ni spoznal, puščavniku pa se je že tako
dozdevalo. Rekel je: „Pojva po svetu, očeta in mater iskat, naj bo kar hoče.“ Ko
sta bila že daleč šla, prideta do neke pastarice, ki je krave pasla. Ta pasta-
rica je pa bila Jerica, ki je ves čas, kar je šla iz grada, služila pri nekem knu-
tu. Ko Jerica vidi puščavnika in fantiča, vpraša ju, kam gresta. „Temu fan-
tīcu staršev iskat“, odgovori puščavnik in ji pove vso prigodbo ter ji po-
kaže svetinjico. Jerica brž spozna grofa in grofinjo na nji, začne Pavlička
objemati in zdaj ona pove, kako se je Pavliček izgubil. Veseli so leteli vsi v
grad pred grofa in grofinjo. Jerica pade pred žalostnima staršema na obraz
in z veseljem in jokom pove, da so Pavlička nazaj dobili, in pokaže svetinji-
co. Kako sta bila grof in grofinja svojega izgubljenega sina vesela, tega ne
morem povedati. Ko so se nekaj dni veselili, zmislili so se tudi roparjev.
Grof je vse svoje klapce oborožil in zdaj so šli nad nje. Pavliček jim je pa
pot karal. Bili so po oreči vsi bradači, kakor jih je Pavliček imenoval,
doma, in kmalu so imeli vse v pesteh. Peljali so jih na grad, tam so vse
obesili, le tistega ne, ki je Pavlička rad imel in mu je izrat nosil. Staro cigar-
ko so pa na grmadi sežgali. Jerica in puščavnik sta ostala na gradu, kjer
so še dolgo vsi veselo in mirno živeli.